Giáo huấn

1 Lời của người truyền đạo, con trai của Đa-vít,
vua tại Giê-ru-sa-lem.
2 Người truyền đạo nói: Hư không của sự hư
không, hư không của sự hư không, thảy đều hư
không.
3 Các việc lao khổ loài người làm ra dưới mặt
trời, thì được ích lợi chi?
4 Đời nầy qua, đời khác đến; nhưng đất cứ còn
luôn luôn.
5 Mặt trời mọc, mặt trời lặn, nó lật đật trở về
nơi nó mọc.
6 Gió thổi về hướng nam, kế xây qua hướng
bắc; nó xây đi vần lại không ngừng, rồi trở về
vòng cũ nó.
7 Mọi sông đều đổ vào biển, song không hề
làm đầy biển; nơi mà sông thường chảy vào, nó
lại chảy về đó nữa.
8 Muôn vật thảy đều lao khổ, loài người không
thể nói ra được; mắt không hề chán ngó, tai
chẳng hề nhàm nghe.
9 Điều chi đã có, ấy là điều sẽ có; điều gì đã
làm, ấy là điều sẽ làm nữa; chẳng có điều gì mới
ở dưới mặt trời.
10 Nếu có một vật chi mà người ta nói rằng:
Hãy xem, cái nầy mới, vật ấy thật đã có rồi trong
các thời đời trước ta.

11 Người ta chẳng nhớ các đời trước, và các
đời sau những người đến sau cũng sẽ chẳng nhớ
đến nữa.
12 Ta là người truyền đạo, đã làm vua Y-sơ-ra-
ên tại Giê-ru-sa-lem.
13 Ta chuyên lòng lấy sự khôn ngoan mà tra
khảo mọi việc làm ra dưới trời; ấy là một việc
lao khổ mà Đức Chúa Trời đã giao cho loài người
để lo làm.
14 Ta đã xem thấy mọi việc làm ra dưới mặt
trời; kìa, thảy đều hư không, theo luồng gió thổi.
15 Vật chi đã cong vẹo không thể ngay lại được,
và vật gì thiếu không thể đếm được.
16 Ta nói trong lòng rằng: Nầy, ta đã được
sự khôn ngoan lớn hơn hết thảy những người
ở trước ta tại Giê-ru-sa-lem; thật lòng ta đã thấy
nhiều sự khôn ngoan và tri thức.
17 Ta cũng chuyên lòng học biết sự khôn
ngoan, và biết sự ngu dại điên cuồng; ta nhìn
biết điều đó cũng là theo luồng gió thổi.
18 Vì nếu sự khôn ngoan nhiều, sự phiền não
cũng nhiều; ai thêm sự tri thức ắt thêm sự đau
đớn.

2

1 Ta lại nói trong lòng rằng: Hè! hãy thử điều
vui sướng và nếm sự khoái lạc: kìa, điều đó cũng
là sự hư không.
2 Ta nói: Cười là điên; vui sướng mà làm chi?
3 Ta nghĩ trong lòng rằng phải uống rượu để
cho thân mình vui sướng, mà sự khôn ngoan vẫn
còn dẫn dắt lòng ta, lại nghĩ phải cầm lấy sự

điên dại cho đến khi xem thử điều gì là tốt hơn
cho con loài người làm ở dưới trời trọn đời mình
sống.
4 Ta làm những công việc cả thể; ta cất nhà
cho mình, trồng vườn nho cho mình,
5 lập cho mình vườn cây trái và vườn hoa, và
trồng cây trái đủ thứ ở đó;
6 ta đào hồ chứa nước đặng tưới rừng, là nơi
cây cối lớn lên.
7 Ta mua những tôi trai tớ gái, lại có nhiều đầy
tớ sanh ra trong nhà ta. Ta có bầy bò và chiên
nhiều hơn hết thảy những người ở trước ta tại
Giê-ru-sa-lem.
8 Ta cũng thâu chứa bạc vàng, và những vật
báu của các vua, các tỉnh. Ta lo sắm cho mình
những con hát trai và gái, cùng sự khoái lạc của
con trai loài người, tức là nhiều vợ và hầu.
9 Như vậy ta trở nên cao trọng hơn hết thảy
những người ở trước ta tại Giê-ru-sa-lem; dầu
vậy, sự khôn ngoan vẫn còn ở cùng ta.
10 Ta chẳng từ điều gì mắt mình ước ao, cũng
chẳng cấm điều gì lòng mình ưa thích; vì lòng
ta vui vẻ vì mọi công lao của ta; và đó là phần ta
đã được trong mọi công lao ta.
11 Đoạn ta xem xét các công việc tay mình đã
làm, và sự lao khổ mình đã chịu để làm nó; kìa,
mọi điều đó là sự hư không và theo luồng gió
thổi, chẳng có ích lợi gì hết dưới mặt trời.
12 Ta bèn xây lại đặng xem xét sự khôn ngoan,
sự ngu dại, và sự điên cuồng; vì người nào đến
sau vua sẽ có thể làm gì? Bất quá làm điều người

khác đã làm từ lâu rồi.
13 Vả, ta thấy sự khôn ngoan hơn sự ngu dại,
cũng như ánh sáng hơn tối tăm.
14 Người khôn ngoan có con mắt trong đầu
mình, còn kẻ ngu muội bước đi trong tối tăm;
dầu vậy, ta nhìn thấy hai đàng cùng gặp một số
phận về sau.
15 Nên ta có nói trong lòng rằng: Sự xảy đến
cho kẻ dại, sẽ xảy đến cho ta cũng vậy; vậy, ta
có nhiều khôn ngoan như thế mà làm chi? Ta lại
nói trong lòng rằng: Điều đó là một sự hư không
nữa.
16 Vì người ta chẳng nhớ người khôn ngoan
đến đời đời, cũng như chẳng nhớ kẻ ngu muội;
vì trong ngày sau cả thảy đều bị quên mất từ lâu.
Phải, người khôn ngoan chết cũng như kẻ điên
cuồng?
17 Vậy, ta ghét đời sống, vì mọi việc làm ra dưới
mặt trời là cực nhọc cho ta, thảy đều hư không,
theo luồng gió thổi.
18 Ta cũng ghét mọi công lao ta đã làm ở dưới
mặt trời, vì phải để lại cho người sau mình.
19 Vả, ai biết rằng người ấy sẽ khôn ngoan hay
là ngu dại? Dầu thế nào, hắn sẽ cai quản mọi
việc ta đã lấy sự lao khổ và khôn ngoan mà làm
ở dưới mặt trời. Điều đó cũng là hư không.
20 Bởi cớ ấy ta trở lòng thất vọng về mọi công
việc ta đã lao khổ mà làm ở dưới mặt trời.
21 Vì có người làm công việc mình cách khôn
ngoan, thông sáng, và tài giỏi, rồi phải để lại
làm cơ nghiệp cho kẻ chẳng hề lao khổ làm đến.

Điều đó cũng là một sự hư không và một sự tai
nạn lớn.
22 Vậy, ích chi cho người lao khổ, cực lòng mà
làm việc ở dưới mặt trời?
23 Vì các ngày người chỉ là đau đớn, công lao
người thành ra buồn rầu; đến đỗi ban đêm lòng
người cũng chẳng được an nghỉ. Điều đó cũng
là sự hư không.
24 Chẳng gì tốt cho người hơn là ăn, uống,
khiến linh hồn mình hưởng phước của lao khổ
mình. Ta xem thấy điều đó cũng bởi tay Đức
Chúa Trời mà đến.
25 Vì ai là người được ăn và hưởng sự vui
sướng hơn ta?
26 Bởi Đức Chúa Trời ban sự khôn ngoan, thông
sáng, và vui vẻ cho kẻ nào đẹp lòng Ngài; nhưng
Ngài khiến cho kẻ có tội phải lao khổ mà thâu góp
chất chứa, để rồi ban cho người đẹp lòng Đức
Chúa Trời. Điều đó cũng là sự hư không, theo
luồng gió thổi.

3

1 Phàm sự gì có thì tiết; mọi việc dưới trời có
k” định.
2 Có k” sanh ra, và có k” chết; có k” trồng, và
có k” nhổ vật đã trồng;
3 Có k” giết, và có k” chữa lành; có k” phá dỡ,
và có k” xây cất;
4 có k” khóc, và có k” cười; có k” than vãn, và
có k” nhảy múa;
5 có k” ném đá, và có k” nhóm đá lại; có k” ôm
ấp, và có k” chẳng ôm ấp;

6 có k” tìm, và có k” mất; có k” giữ lấy, và có
k” ném bỏ;
7 có k” xé rách, và có k” may; có k” nín lặng,
có k” nói ra;
8 có k” yêu, có k” ghét; có k” đánh giặc, và có
k” hòa bình.
9 Kẻ làm việc có được ích lợi gì về lao khổ mình
chăng?
10 Ta đã thấy công việc mà Đức Chúa Trời ban
cho loài người là loài người dùng tập rèn lấy
mình.
11 Phàm vật Đức Chúa Trời đã làm nên đều là
tốt lành trong thì nó. Lại, Ngài khiến cho sự đời
đời ở nơi lòng loài người; dầu vậy, công việc Đức
Chúa Trời làm từ ban đầu đến cuối cùng, người
không thể hiểu được.
12 Vậy, ta nhìn biết chẳng có điều gì tốt cho loài
người hơn là vui vẻ, và làm lành trọn đời mình.
13 Lại, ai nấy phải ăn, uống, và hưởng lấy
phước của công lao mình, ấy cũng là sự ban cho
của Đức Chúa Trời.
14 Ta biết rằng mọi việc Đức Chúa Trời làm nên
còn có đời đời: người ta chẳng thêm gì được,
cũng không bớt chi đặng; Đức Chúa Trời làm
như thế, để loài người kính sợ trước mặt Ngài.
15 Điều chi hiện có, đã có ngày xưa; điều gì sẽ
xảy đến, đã xảy đến từ lâu rồi: Đức Chúa Trời
lại tìm kiếm việc gì đã qua.
16 Ta lại còn thấy dưới mặt trời, trong nơi công
đàng có sự gian ác, và tại chốn công bình có sự
bất nghĩa.
17 Ta bèn nói trong lòng rằng: Đức Chúa Trời

sẽ đoán xét kẻ công bình và người gian ác; vì ở
đó có k” định cho mọi sự mọi việc.
18 Ta lại nói trong lòng rằng: Phải như vậy, bởi
vì Đức Chúa Trời muốn thử thách con loài người,
và chỉ cho chúng biết rằng họ không hơn gì loài
thú.
19 Vì việc xảy đến cho con loài người làm sao,
thì xảy đến cho loài thú cũng vậy; sự xảy đến
cho hai loài giống hẳn với nhau. Sự chết của
loài nầy cũng như sự chết của loài kia; hai loài
đều thở một thứ hơi, loài người chẳng hơn gì
loài thú; vì thảy đều hư không.
20 Cả thảy đều qui vào một chỗ; cả thảy do bụi
đất mà ra, cả thảy sẽ trở về bụi đất.
21 Ai biết hoặc thần của loài người thăng lên,
hoặc hồn của loài thú sa xuống dưới đất?
22 Thế thì, ta thấy chẳng chi tốt cho loài người
hơn là vui vẻ trong công việc mình; ấy là kỷ phần
mình; vì ai sẽ đem mình trở lại đặng xem thấy
điều sẽ xảy ra sau mình?

4

1 Ta xây lại, xem xét mọi sự hà hiếp làm ra ở
dưới mặt trời; kìa, nước mắt của kẻ bị hà hiếp,
song không ai an ủi họ! Kẻ hà hiếp có quyền
phép, song không ai an ủi cho kẻ bị hà hiếp!
2 Vậy, ta khen những kẻ chết đã lâu rồi là
sướng hơn kẻ còn sống;
3 còn kẻ chưa được sanh ra, chưa thấy những
gian ác làm ra dưới mặt trời, ta cho là có phước
hơn hai đằng kia.

4 Ta cũng thấy mọi công lao và mọi nghề khéo
là điều gây cho người nầy kẻ khác ganh ghét
nhau. Điều đó cũng là sự hư không, theo luồng
gió thổi.
5 Kẻ ngu muội khoanh tay, ăn lấy thịt mình.
6 Thà đầy một lòng bàn tay mà bình an, hơn
là đầy cả hai mà bị lao khổ, theo luồng gió thổi.
7 Ta bèn xây lại xem thấy sự hư không ở dưới
mặt trời:
8 Nầy một người cô độc, chẳng có ai hoặc con
trai hay là anh em; dầu vậy, lao khổ nó không
thôi, mắt nó không hề chán của cải; nó không
hề nghĩ rằng: Vậy ta lao khổ, ta bắt linh hồn nhịn
các phước là vì ai? Điều đó cũng là hư không,
thật là công việc cực nhọc.
9 Hai người hơn một, vì họ sẽ được công giá
tốt về công việc mình.
10 Nếu người này sa ngã, thì người kia sẽ đỡ
bạn mình lên; nhưng khốn thay cho kẻ ở một
mình mà sa ngã, không có ai đỡ mình lên!
11 Cũng vậy, nếu hai người ngủ chung thì ấm;
còn một mình thì làm sao ấm được?
12 Lại nếu kẻ ở một mình bị người khác thắng,
thì hai người có thể chống cự nó; một sợi dây
đánh ba tao lấy làm khó đứt.
13 Một kẻ trẻ tuổi nghèo mà khôn hơn một
ông vua già cả mà dại, chẳng còn biết nghe lời
khuyên can.
14 Vì kẻ trẻ ra khỏi ngục khám đặng làm vua,
dầu sanh ra nghèo trong nước mình.
15 Ta thấy mọi người sống đi đi lại lại dưới mặt

trời, đều theo kẻ trẻ ấy, là người kế vị cho vua kia.
16 Dân phục dưới quyền người thật đông vô số;
dầu vậy, những kẻ đến sau sẽ chẳng vui thích về
người. Điều đó cũng là sự hư không, theo luồng
gió thổi.

5

1 Khi người vào nhà Đức Chúa Trời, hãy giữ
chừng chân mình. Thà lại gần mà nghe, hơn là
dâng của tế lễ kẻ ngu muội; vì nó không hiểu
biết mình làm ác.
2 Chớ vội mở miệng ra, và lòng ngươi chớ lật
đật nói lời trước mặt Đức Chúa Trời; vì Đức Chúa
Trời ở trên trời, còn ngươi ở dưới đất. Vậy nên
ngươi khá ít lời.
3 Hễ nhiều sự lo lắng ắt sanh ra chiêm bao; còn
nhiều lời thì sanh ra sự ngu dại.
4 Khi ngươi khấn hứa sự gì với Đức Chúa Trời,
chớ chậm mà hoàn nguyện; vì Ngài chẳng vui
thích kẻ dại: vậy, khá trả điều gì ngươi hứa.
5 Thà đừng khấn hứa, hơn là khấn hứa mà lại
không trả.
6 Đừng cho miệng ngươi làm cho xác thịt mình
phạm tội, và chớ nói trước mặt sứ giả của Đức
Chúa Trời rằng ấy là lầm lỗi. Sao làm cho Đức
Chúa Trời nổi giận vì lời nói ngươi, và Ngài làm
hư công việc của tay ngươi?
7 Đâu có chiêm bao vô số và nhiều lời quá, đó
cũng có sự hư không nhiều; song ngươi hãy kính
sợ Đức Chúa Trời.

8 Khi ngươi thấy trong xứ có kẻ nghèo bị hà
hiếp, hoặc thấy sự phạm đến lẽ chánh trực, sự
trái phép công bình, thì chớ lấy làm lạ; vì có kẻ
cao hơn kẻ cao vẫn coi chừng, lại còn có Đấng
cao hơn nữa.
9 Song một vua hay cày cấy ruộng, ấy vẫn ích
lợi cho xứ mọi bề.
10 Kẻ tham tiền bạc chẳng hề chán lắc tiền bạc;
kẻ ham của cải chẳng hề chán về huê lợi. Điều
đó cũng là sự hư không.
11 Hễ của cải thêm nhiều chừng nào, kẻ ăn
cũng thêm nhiều chừng nấy. Chủ của cải được
ích gì hơn là xem thấy nó trước mặt chăng?
12 Giấc ngủ của người làm việc là ngon, mặc
dầu người ăn ít hay nhiều; nhưng sự chán lắc
làm cho người giàu không ngủ được.
13 Có một tai nạn dữ mà ta đã thấy dưới mặt
trời: ấy là của cải mà người chủ dành chứa lại,
trở làm hại cho mình,
14 hoặc vì cớ tai họa gì, cả của cải nầy phải mất
hết; nếu người chủ sanh được một con trai, thì
để lại cho nó hai tay không.
15 Mình lọt ra khỏi lòng mẹ trần truồng thể
nào, ắt sẽ trở về thể ấy, và về các huê lợi của
sự lao khổ mình, chẳng có vậy gì tay mình đem
theo được.
16 Điều nầy cũng là một tai nạn lớn: người ra
đời thể nào, ắt phải trở về thể ấy. Vậy, chịu lao
khổ đặng theo luồng gió thổi, có ích lợi gì chăng?
17 Lại trọn đời mình ăn trong sự tối tăm, phải
nhiều sự buồn rầu đau đớn và phiền não.

18 Kìa, ta đã nhìn thấy rằng ăn, uống, và
hưởng phước của sự lao khổ mình làm ở dưới
mặt trời trọn trong những ngày mà Đức Chúa
Trời ban cho, ấy thật là tốt và hay; vì đó là kỷ
phần mình.
19 Hễ Đức Chúa Trời ban cho người nào giàu có,
của cải, làm cho người có thể ăn lấy, nhận lãnh
kỷ phần, và vui vẻ trong công lao của mình, ấy
là một sự ban cho của Đức Chúa Trời;
20 nhân người sẽ ít nhớ những ngày của đời
mình; vì Đức Chúa Trời ứng đáp người bằng sự
vui mừng trong lòng người.

6

1 Có một tai nạn khác mà ta đã thấy dưới mặt
trời, thường làm nặng nề cho loài người.
2 Kìa có một người mà Đức Chúa Trời đã ban
cho sự giàu có, của cải, và sang trọng, đến đỗi
mọi sự lòng người ước ao, chẳng thiếu gì hết;
nhưng Đức Chúa Trời không cho người có thể
ăn lấy, bèn là một người khác được ăn. Aáy là
một sự hư không, một tai nạn cực khổ.
3 Nếu một người sanh trăm con trai, và sống
nhiều năm cho đến cao niên trường thọ, mà lòng
chẳng được hưởng phước, và chết chẳng được
chôn; ta nói đứa con sảo còn hơn người ấy;
4 vì đứa con sảo ra hư không, lại trở về sự tối
tăm, và tên nó bị sự u ám vùi lấp.
5 Nó không thấy mặt trời, cũng không biết
đến; nó có được phần an nghỉ hơn người kia.

6 Người dầu sống đến hai ngàn năm, mà không
hưởng được chút phước nào, cuối cùng cả thảy
há chẳng về chung một chỗ sao?
7 Mọi sự lao khổ của loài người là vì miệng
mình, song không hề được thỏa nguyện.
8 Người khôn ngoan hơn chi kẻ ngu muội?
Người nghèo biết đạo ăn ở trước mặt người ta,
nào có ích chi?
9 Sự gì thấy bằng mắt hơn là sự tham muốn
buông tuồng; điều đó lại là một sự hư không,
theo luồng gió thổi.
10 Phàm điều gì có trước thì đã được đặt tên
từ lâu rồi; loài người sẽ ra thể nào, thì đã biết
từ trước rồi; người không thể cãi trả với Đấng
mạnh hơn mình.
11 Có nhiều điều gia thêm sự hư không; vậy,
người ta được ích chi hơn;
12 vả, trong những ngày của đời hư không mà
loài người trải qua như bóng, ai biết điều gì là
ích cho mình? Vì ai có thể nói trước cho người
nào về điều sẽ xảy ra sau mình dưới mặt trời?

7

1 Danh tiếng hơn dầu quí giá; ngày chết hơn
ngày sanh.
2 Đi đến nhà tang chế hơn là đến nhà yến tiệc;
vì tại đó thấy sự cuối cùng của mọi người; và
người sống để vào lòng.
3 Buồn rầu hơn vui vẻ; vì nhờ mặt buồn, lòng
được vui.
4 Lòng người khôn ngoan ở trong nhà tang chế,
còn lòng kẻ ngu muội ở tại nhà vui sướng.

5 Thà nghe lời quở trách của người khôn
ngoan, còn hơn là câu hát của kẻ ngu muội.
6 Vì tiếng cười của kẻ ngu muội giống như
tiếng gai nhọn nổ dưới nồi. Điều đó cũng là sự
hư không.
7 Phải, sự sách thủ tiền tài làm cho kẻ khôn ra
ngu, và của hối lộ khiến cho hư hại lòng.
8 Cuối cùng của một việc hơn sự khởi đầu nó;
lòng kiên nhẫn hơn lòng kiêu ngạo.
9 Chớ vội giận; vì sự giận ở trong lòng kẻ ngu
muội.
10 Chớ nói rằng: Nhân sao ngày trước tốt hơn
ngày bây giờ? Vì hỏi vậy là chẳng khôn.
11 Sự khôn ngoan cũng tốt bằng cơ nghiệp; nó
có ích cho những người thấy mặt trời.
12 Vì sự khôn ngoan che thân cũng như tiền
bạc che thân vậy; nhưng sự khôn ngoan thắng
hơn, vì nó giữ mạng sống cho người nào đã được
nó.
13 Hãy xem xét công việc của Đức Chúa Trời;
vì vật gì Ngài đã đánh cong, ai có thể làm ngay
lại được?
14 Trong ngày thới thạnh hãy vui mừng, trong
ngày tai nạn hãy coi chừng; vì Đức Chúa Trời
đặt ngày nầy đối với ngày kia, hầu cho người đời
chẳng thấy trước đặng điều xảy ra sau mình.
15 Trong những ngày hư không của ta, ta đã
thấy cả điều nầy: Người công bình tuy công bình
cũng phải hư mất; và kẻ hung ác tuy hung ác lại
được trường thọ.
16 Chớ công bình quá, cũng đừng làm ra mình

khôn ngoan quá; cớ sao làm thiệt hại cho mình?
17 Cũng chớ nên hung hăng quá, và đừng ăn
ở như kẻ ngu muội; cớ sao ngươi chết trước k”
định?
18 Ngươi giữ được điều nầy, ấy là tốt; mà lại
cũng đừng nới tay khỏi điều kia; vì ai kính sợ
Đức Chúa Trời ắt tránh khỏi mọi điều đó.
19 Sự khôn ngoan khiến cho người khôn có sức
mạnh hơn là mười kẻ cai trị ở trong thành.
20 Thật, chẳng có người công bình ở trên đất
làm điều thiện, mà không hề phạm tội.
21 Chớ để lòng về mọi lời người ta nói, e ngươi
nghe kẻ tôi tớ mình chưởi rủa mình chăng.
22 Vì thường khi lòng ngươi cũng biết mình đã
rủa kẻ khác.
23 Ta đã lấy sự khôn ngoan nghiệm xét mọi sự
ấy; ta nói rằng: Ta sẽ ở khôn ngoan; nhưng sự
khôn ngoan cách xa ta.
24 Vả, điều chi xa quá, điều chi sâu thẳm lắm,
ai có thể tìm được?
25 Ta lại hết lòng chuyên lo cho hiểu biết, xét
nét, kiếm tìm sự khôn ngoan và chánh lý muôn
vật, lại cho biết rằng gian ác là dại dột và sự dại
dột là điên cuồng.
26 Ta tìm thấy một điều cay đắng hơn sự chết,
ấy là một người đờn bà có lòng giống như lưới
bẫy, tay tợ như dây tói: ai ở đẹp lòng Đức Chúa
Trời sẽ thoát khỏi nó; còn kẻ có tội sẽ bị nó vấn
lấy.
27 Kẻ truyền đạo nói: Sau khi xem xét muôn sự
từng điều từng vật, đặng tìm chánh lý, thì nầy

là điều ta tìm được;
28 ấy là lòng ta hãy còn tìm mà chưa tìm ra:
trong một ngàn người đờn ông ta đã tìm được
một người; còn trong cả thảy người đờn bà ta
chẳng tìm được một ai hết.
29 Nhưng nầy là điều ta tìm được: Đức Chúa
Trời đã dựng nên người ngay thẳng; song loài
người có tìm kiếm ra lắm mưu kế.

8

1 Ai sánh được với người khôn ngoan? Ai biết
giải nghĩa các vật? Sự khôn ngoan làm cho sáng
sủa mắt người, và đổi sắc nghiêm trang đi.
2 Ta khuyên rằng: Vì cớ lời thề cùng Đức Chúa
Trời, khá gìn giữ mạng vua.
3 Chớ vội lui ra khỏi trước mặt người; đừng ghì
mài trong sự ác, vì vua làm điều chi đẹp lòng
mình.
4 Vả lại, lời vua có quyền; ai dám nói với người
rằng: Ngươi làm chi?
5 Ai tuân theo lịnh người thì chẳng biết sự tai
nạn, và lòng người khôn ngoan biết thì thế và
phép lệ.
6 Vì tuy loài người bị sự tai nạn bối rối nhiều,
phàm sự gì cũng có thì thế và phép lệ.
7 Vì người chẳng biết điều chi sẽ xảy đến; ai có
thế nói trước được các việc sẽ xảy ra làm sao?
8 Chẳng có ai cai trị được sanh khí để cầm sanh
khí lại; lại chẳng ai có quyền về ngày chết; trong
khi tranh chiến chẳng có sự miễn thứ; sự gian
ác nào cứu được kẻ làm ra nó.

9 Ta có thấy các điều đó; ta chuyên lòng suy
nghĩ về mọi việc làm ra ở dưới mặt trời. Có khi
người nầy cai trị trên người kia mà làm tai hại
cho người ấy.
10 Ta cũng thấy những kẻ gian ác qua đời, và
được chôn bình yên; còn những người làm lành
lại phải lìa khỏi nơi thánh, bị người đồng thành
quên đi. Aáy cũng là sự hư không.
11 Bởi chẳng thi hành ngay án phạt những việc
ác, nên lòng con loài người chuyên làm điều ác.
12 Vì kẻ có tội làm ác một trăm lần vẫn được
trường thọ; dầu vậy, ta biết rằng kẻ kính sợ
trước mặt Đức Chúa Trời, sau rốt ắt được phước.
13 Nhưng kẻ ác chẳng sẽ được phước; cũng sẽ
không được sống lâu, vì đời nó giống như bóng
qua; ấy tại nó không kính sợ trước mặt Đức Chúa
Trời.
14 Lại còn có một sự hư không khác trên thế
gian: lắm người công bình bị đãi theo công việc
kẻ ác, và lắm kẻ ác lại được đãi theo công việc
người công bình. Ta nói rằng điều đó cũng là sự
hư không.
15 Ta bèn khen sự vui mừng, bởi vì dưới mặt
trời chẳng có điều gì tốt cho loài người hơn là
ăn, uống, và vui sướng; vì ấy là điều còn lại cho
mình về công lao trọn trong các ngày của đời
mình, mà Đức Chúa Trời ban cho mình dưới mặt
trời.
16 Khi ta chuyên lòng để học biết sự khôn
ngoan, để hiểu mọi việc làm ra trên đất, thì ta
thấy có người ngày và đêm không cho mắt ngủ,

17 cũng thấy mọi công việc của Đức Chúa Trời,
và hiểu biết người ta không thể dò được mọi việc
làm ra dưới mặt trời, dầu chịu cực nhọc ngần
nào đặng tìm biết, cũng chẳng tìm được; và dầu
cho người khôn ngoan tưởng rằng sẽ chắc biết,
thì cũng chẳng tìm được.

9

1 Nầy là các việc khác mà ta đã suy nghĩ và
chuyên lòng hiểu rõ ràng: ta thấy người công
bình và khôn ngoan, luôn với việc làm của họ,
đều ở trong tay Đức Chúa Trời; hoặc sự yêu hay
là sự ghét, loài người chẳng biết rõ: thảy đều
thuộc về cuộc tương lai.
2 Mọi sự xảy đến cho mọi người như nhau:
người công bình hay là kẻ hung ác, người hiền
lành, thanh sạch, hay là người không thanh
sạch, người dâng của tế lễ hay là người không
dâng, người thiện hay là kẻ có tội, kẻ phát thề
hay là người sợ lời thề, cả thảy đều đồng hưởng
một số phận.
3 Tai nạn lớn hơn dưới mặt trời, ấy là mọi
người đồng gặp một số phận, lòng loài người đầy
dẫy sự hung ác, và sự điên cuồng choán trong
lòng họ đương khi sống, rồi họ đi về cùng kẻ
chết.
4 Một người ở trong hội kẻ sống, còn có sự
trông mong; vì con chó sống hơn là sư tử chết.
5 Kẻ sống biết mình sẽ chết; nhưng kẻ chết
chẳng biết chi hết, chẳng được phần thưởng gì
hết; vì sự kỷ niệm họ đã bị quên đi.

6 Sự yêu, sự ghét, sự ganh gỗ của họ thảy đều
tiêu mất từ lâu; họ chẳng hề còn có phần nào về
mọi điều làm ra dưới mặt trời.
7 Hãy đi ăn bánh cách vui mừng, và uống rượu
cách hớn hở; vì Đức Chúa Trời đã nhận các công
việc ngươi.
8 Khá hằng mặc áo trắng, chớ thiếu dầu thơm
trên đầu ngươi.
9 Trọn các ngày của đời hư không ngươi, mà
Đức Chúa Trời ban cho ngươi dưới mặt trời, hãy
ở vui vẻ cùng vợ mình yêu dấu; vì đó là phần
của ngươi trong đời nầy, và là điều ngươi được
bởi công lao mình làm ở dưới mặt trời.
10 Mọi việc tay ngươi làm được, hãy làm hết
sức mình; vì dưới âm phủ, là nơi ngươi đi đến,
chẳng có việc làm, chẳng có mưu kế, cũng
chẳng có tri thức, hay là sự khôn ngoan.
11 Ta xây lại thấy dưới mặt trời có kẻ lẹ làng
chẳng được cuộc chạy đua, người mạnh sức
chẳng được thắng trận, kẻ khôn ngoan không
đặng bánh, kẻ thông sáng chẳng hưởng của cải,
và người khôn khéo chẳng được ơn; vì thời thế
và cơ hội xảy đến cho mọi người.
12 Lại, loài người chẳng hiểu biết thời thế của
mình: như cá mắc lưới, chim phải bẫy dò thể
nào, thì loài người cũng bị vấn vương trong thời
tai họa xảy đến thình lình thể ấy.
13 Ta cũng đã thấy sự khôn ngoan nầy dưới
mặt trời, thật lấy làm cả thể.
14 Có thành nhỏ kia được một ít dân sự, một
vua cường thạnh đến vây hãm nó, đắp những

lũy cao lớn cùng nó.
15 Vả, trong thành ấy có một người nghèo mà khôn, dùng sự khôn ngoan mình giải cứu thành ấy; song về sau không ai nhớ đến người nghèo đó.
16 Ta bèn nói rằng: Sự khôn ngoan hơn sức mạnh; nhưng mà sự khôn ngoan của người nghèo bị khinh dể, và lời nói của người không ai nghe.
17 Lời của người khôn ngoan được nghe tại nơi êm lặng còn hơn tiếng kêu la của kẻ cai trị trong đám dại dột.
18 Sự khôn ngoan hơn đồ binh khí; nhưng chỉ một người có tội phá hủy được nhiều sự lành.

10

1 Con ruồi chết làm cho thúi dầu thơm của thợ hòa hương; cũng vậy, một chút điên dại làm nhẹ danh một người khôn ngoan sang trọng.
2 Trái tim của người khôn ở bên hữu; còn trái tim của kẻ dại ở bên tả.
3 Lại khi kẻ dại đi đường, rõ ra là thiếu mất lẽ phải; nó nói cho mọi người rằng mình là kẻ dại.
4 Nếu người cai quản nổi giận cùng ngươi, chớ lìa khỏi chỗ mình; vì sự mềm mại ngăn ngừa được tội lỗi lớn.
5 Có một tai nạn ta đã thấy ở dưới mặt trời, như một sự lỗi lầm do quan trưởng phạm:
6 ấy là kẻ ngu muội được đặt ở nơi cao, còn người giàu lại ngồi chỗ thấp.
7 Ta đã thấy kẻ tôi tớ đi ngựa, còn quan trưởng đi bộ như tôi tớ vậy.

8 Kẻ nào đào hầm sẽ sa xuống đó, còn kẻ phá
vách tường phải bị rắn cắn.
9 Ai lăn đá khỏi chỗ nó, sẽ bị thương; kẻ bửa
củi có khi phải hiểm nghèo.
10 Cái rìu lụt mà không mài lưỡi nó lại, ắt phải
rán sức còng nhiều; nhưng sự khôn ngoan có
ích đặng dẫn dắt.
11 Nếu rắn cắn trước khi bị ếm chú, thì thầy
ếm chú chẳng làm ích gì.
12 Lời của miệng người khôn ngoan có ơn;
nhưng môi của kẻ khờ dại lại nuốt lấy nó.
13 Lời nói của miệng nó, khởi đầu là ngu dại,
cuối cùng vẫn điên cuồng nguy hiểm.
14 Kẻ ngu muội hay nói nhiều lời; dầu vậy,
người ta chẳng biết điều sẽ xảy đến; và ai là
kẻ tỏ ra được cho nó sự sẽ có sau mình?
15 Công lao kẻ ngu muội làm cho mệt nhọc
chúng nó, vì chẳng biết phải bắt đường nào
đặng đi đến thành.
16 Hỡi xứ, khốn thay cho mầy khi có vua còn
thơ ấu, và các quan trưởng mầy ăn từ lúc buổi
sáng.
17 Hỡi xứ, phước cho mầy khi có vua là dòng
cao sang, và các quan trưởng mầy ăn theo giờ
xứng đáng, để bổ sức lại, chớ chẳng phải để
đắm say!
18 Tại tay làm biếng nên rường nhà sụp; vì tay
nhác nhớn nên nhà dột.
19 Người ta bày tiệc đặng vui chơi; rượu khiến
cho đời vui; có tiền bạc thì ứng cho mọi sự.
20 Dầu trong tư tưởng ngươi cũng chớ nguyền

rủa vua; dầu trong phòng ngủ ngươi cũng chớ
rủa sả kẻ giàu có; vì chim trời sẽ đồn ra tiếng
ngươi, và loài có cánh sẽ thuật việc ra.

11

1 Hãy liệng bánh ngươi nơi mặt nước, vì khỏi
lâu ngày ngươi sẽ tìm nó lại.
2 Hãy phân phát nó cho bảy hoặc cho tám
người; vì ngươi không biết tai nạn nào sẽ xảy
ra trên đất.
3 Khi mây đầy nước, nó bèn mưa xuống đất;
khi một cây ngã về hướng nam hay về hướng
bắc, hễ ngã chỗ nào nó phải ở chỗ đó.
4 Ai xem gió sẽ không gieo; ai xem mây sẽ
không gặt.
5 Người không biết đường của gió đi, cũng
không biết xương cốt kết cấu trong bụng đờn
bà mang thai thể nào, thì cũng một thể ấy, ngươi
chẳng hiểu biết công việc của Đức Chúa Trời, là
Đấng làm nên muôn vật.
6 Vừa sáng sớm, khá gieo giống ngươi, và buổi
chiều, chớ nghỉ tay ngươi; vì ngươi chẳng biết
giống nào sẽ mọc tốt, hoặc giống nầy, hoặc
giống kia, hoặc là cả hai đều sẽ ra tốt.
7 Aùnh sáng thật là êm dịu; con mắt thấy mặt
trời lấy làm vui thích.
8 Nếu một người được sống lâu năm, thì khá
vui vẻ trong trọn các năm ấy; song cũng chớ
quên những ngày tối tăm, vì những ngày ấy
nhiều. Phàm việc gì xảy đến đều là sự hư không.

9 Hỡi kẻ trẻ kia, hãy vui mừng trong buổi thiếu
niên, khá đem lòng hớn hở trong khi còn thơ ấu,
hãy đi theo đường lối lòng mình muốn, và nhìn
xem sự mắt mình ưa thích, nhưng phải biết rằng
vì mọi việc ấy, Đức Chúa Trời sẽ đòi ngươi đến
mà đoán xét.
10 Vậy, khá giải sầu khỏi lòng ngươi, và cất điều
tai hại khỏi xác thịt ngươi; vì lúc thiếu niên và
thì xuân xanh là sự hư không mà thôi.

12

1 Trong buổi còn thơ ấu hãy tưởng nhớ Đấng
Tạo hóa ngươi, trước khi những ngày gian nan
chưa đến, trước khi những năm tới mà ngươi
nói rằng: Ta không lấy làm vui lòng;
2 trước khi ánh sáng mặt trời, mặt trăng, và
các ngôi sao chưa tối tăm, và mây chưa lại tuôn
đến sau cơn mưa;
3 trong ngày ấy kẻ giữ nhà run rẩy, những
người mạnh sức cong khom, kẻ xay cối ngừng
lại bởi vì số ít, những kẻ trông xem qua cửa sổ
đã làng mắt,
4 hai cánh cửa bên đường đóng lại, và tiếng
xay mỏn lần; lúc ấy người ta nghe tiếng chim
kêu bèn chờ dậy, và tiếng con gái hát đều hạ
hơi;
5 lại người ta sợ sệt mà lên cao, và hãi hùng
lúc đi đường; lúc ấy cây hạnh trổ bông, cào cào
trở nên nặng, và sự ước ao chẳng còn nữa; vì
bấy giờ người đi đến nơi ở đời đời của mình,
còn những kẻ tang chế đều đi vòng quanh các
đường phố:

6 lại hãy tưởng nhớ Đấng Tạo hóa trước khi
dây bạc đất, và chén vàng bể, trước khi vò vỡ
ra bên suối, và bánh xe gãy ra trên giếng;
7 và bụi tro trở vào đất y như nguyên cũ, và
thần linh trở về nơi Đức Chúa Trời, là Đấng đã
ban nó.
8 Kẻ truyền đạo nói: Hư không của sự hư
không; mọi sự đều hư không.
9 Vả lại, bởi vì kẻ truyền đạo là người khôn
ngoan, nên cũng cứ dạy sự tri thức cho dân sự;
người đã cân nhắc, tra soát, và sắp đặt thứ tự
nhiều câu châm ngôn.
10 Kẻ truyền đạo có chuyên lo tìm kiếm những
câu luận tốt đẹp; và các lời đã viết ra đều là
chánh trực và chân thật.
11 Lời của người khôn ngoan giống như đót;
sắp chọn các câu châm ngôn khác nào đinh đóng
chặt: nó do một đấng chăn chiên mà truyền ra.
12 Lại, hỡi con, hãy chịu dạy: người ta chép
nhiều sách chẳng cùng; còn học quá thật làm
mệt nhọc cho xác thịt.
13 Chúng ta hãy nghe lời kết của lý thuyết nầy:
Khá kính sợ Đức Chúa Trời và giữ các điều răn
Ngài; ấy là trọn phận sự của ngươi.
14 Vì Đức Chúa Trời sẽ đem đoán xét các công
việc, đến đỗi việc kín nhiệm hơn hết, hoặc thiện
hoặc ác cũng vậy.

Kinh Thánh
The Holy Bible in the Vietnamese language (1923)

Public Domain

Language: Tiếng Việt (Vietnamese)

Translation by: William Cadman (1883-1948)

Contributor: Christian and Missionary Alliance

This free Bible is provided to you courtesy of eBible.org.

NT first published 1923, OT first published 1925. The New Testament permanently and irrevocably entered the Public Domain on January 1, 2019 due to copyright expiration. The Old Testament entered the Public Domain on January 1, 2021. It was probably already in the Public Domain due to failure to comply with formalities earlier.

2022-06-09

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 1 Oct 2024 from source files dated 13 Dec 2023
b0911a70-1760-5840-8eb8-b0fba74ed77e